

..

VÄRDET

Inger Brattström

VÄRDET

Inger Brattström

Inger Brattström

Värdet

SAGA Egmont

Värdet

Omslagsfoto: Shutterstock

Copyright © 1976, 2020 Inger Brattström och SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788726428155

1. E-boksutgåva, 2020

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

Dörren föll igen bakom honom och precis samtidigt skar den första signalen genom morgontystnaden, när nästa signal kom var han redan i hissen och på väg ner. Skönt!

Men inte särskilt skönt för modem. Nu väcktes hon åter ur sin ljuvaste morgonslummer, tvingades upp ur sängvärmen för att de där signalerna bara fortsatte och fortsatte.

Det var Slampen som ringde, gamla bussiga Slampen gav inte upp förrän han fick svar. Han stod på deras sida, han visste hur sanslöst trött man var klockan sex på morgonen. Han visste också att det var nödvändigt att ställa upp på jobbet i tid — det var därför han ringde och väckte. Nu frågade han med sin mjuka skånska stämma "grabben, sover han än eller ..."

Sen skulle modern gnälla om det vid middagen, om och om igen som en grammofonskiva som hakat upp sej. "Att du aldrig kan vakna och komma opp i tid Bobby ... Ska jag behöva väckas på det här sättet varenda morron bara för att du inte kan komma i säng om kvällarna, behöva stå och ursäkta och förklara ... Nej, det får bli ett slut på det ..."

Nu var klockan tio över sex, Bobby skulle inte komma försent så det störde, han var faktiskt ovanligt tidigt ute för att vara han. Egentligen var det konstigt att Slampen ringde så här tidigt, han brukade hålla sej till halv sju annars. Slampen var den äldsta av brevbärarna och förman, han var bussig och förstående och aldrig en förebråelse fast det var han som hade ansvaret — bara man var där före Blomman så ... Slampen var över femtio och

som en far för dem, han slätade över och la tillrätta och ringde och väckte dem som försov sej.

Cykeln stod på garageplatsen, den gula med den stora bruna läderväskan framför styrstången. Bobby knäppte skepparjackan högt i halsen och drog ner luvan över öronen — det tog emot att dra på högra handsken. Bilen stod där. Faderns blå Volvo förstås — men det var den andra han tänkte på. På den annars tomma platsen intill stod Agnetas lilla nya Polo snyggt och prydligt parkerad. Så klart, det var han som hade gjort det i går kväll — eller natt.

Nu var den gula cykeln hans fortskaffningsmedel, han baxade fram den och kände sej lite handikappad av det hemmagjorda bandaget runt högra handleden, nu var den stel och gjorde ont. Han hade inte haft tid att kolla in den i dag på morgonen, det var bråttom nog ändå, det blev alltid bråttom på slutet. Nu hann han i alla fall lägga märke till de mörka fläckarna på det grå cementgolvet, det var alldeles intill Agnetas bil och det måste vara blod, hans blod.

Det var mörkt och kallt vid den här tiden på året, ingen dager synes än — och det skulle dröja flera veckor. Han var ute i luften, trampade uppför backen och lät sej rullas utför, det var inte långt. Somliga var säkert klara med sorteringen redan och på väg ut till sina distrikt med väskorna stinna av brevbuntar, tidningar, korsband och klumpar. Han tyckte redan att han hörde dem, som ett slags bakgrundsljud till cykelhjulens frasande mot den torra frusna vägbanan. "Se vem kommer där, är det inte Robban, postens lilla morgonväktare, oppe med toppen ..."

Det hade blivit ritualer, Bobby kunde dem utantill nu efter ett drygt halvårs knegande som extra och yngsta postiljon vid Ekängen 1. Och han förstod inte hur de bara orkade dag efter dag med samma trötta slappa skämt och

tråkningar. Att han kom försent gick inte ut över nån annan än honom själv, ingen blev lidande på det — utom möjligtvis adressaterna som fick sin post senare. Kom han sent blev han sent färdig med sorteringen, kom sent ut på distriktet — och blev sent färdig för dagen. Jobbet funkade så, och han hade sej själv att skylla, kom han bara före stationsföreståndaren så ... Huvudsaken var att posten var utdelad före klockan fjorton, så stod det i förordningen. Det hade den alltid varit hittills — trots baksmälla och blixthalka och snöstorm. Så vaddå vad bråkade de om varenda morgon?

Motsatsen var Ärtan Karlsson, han hängde på låset redan halv sex, han var klar med utdelningen vid elva — och sen iväg till nästa kneg, han körde varor för Konsum på eftermiddagarna. Honom lämnade de ifred, han slapp tråkningar — fast han var svårast på dem.

Redan när Bobby ställde cykeln i raden av de andra gula cyklarna bakom postkontoret kände han det i luften som en lätt oro som gjorde honom osäker. Kanske var det för polisbilen — fast det var mörkt här upptäckte han den genast. Belysningen på den lilla återvändsgatan, som egentligen bara var vändplan för postbilarna och en och annan vilsekommen taxi, var dålig — ändå upptäckte han polisbilen där tätt intill husväggen som en mörk hotfull skugga. Han kände olusten som en hejdande hand, den blanka svartvita bilen med POLIS i stora tydliga bokstäver hade alltid den effekten. Av de tidiga pojkårens ilning av spänning fanns bara den här olusten kvar som aldrig helt igenvuxna spår. Det var minnen av poliskontakter när han skjutsat eller cyklat utan lyse eller kört med trimmad moppe eller uppträtt störande i största allmänhet, det hade hänt några gånger. Man kunde ha hur gott samvete som helst, det hjälpte inte — stannade den där bilen intill en och en polis i uniform klev ur, fick man skrämselficka. Och

poliser fanns ju överallt, tidigt och sent, på gator och i samlingslokaler, vinter och sommar.

Och tydligen också här utanför posten Ekängen 1 klockan kvart över sex den åttonde februari!

Det blev tydligare när han kom in, här var det inget fel på belysningen. Lokalen badade i ljus, de långa lysrören var som bländande solreflexer i de blanka sorteringsborden. Men underligt tyst och tomt nu, postsäckarna låg ännu orörda, bara inslängda som det föll sej när de lämnats in av postbilen från stan. Det var besynnerligt, här brukade annars vid just denna tid vara som mest bråttom och rörigt och stimligt.

Bobby hängde av sej skepparjackan och fortsatte in på expeditionen. Där var de allesammans, Slampen och Ärtan, Måns och Niklas och de andra brevbärarna, de stod stilla och som planterade i en halvcirkel framför kassavalvet. I mitten och som en förvuxen stängel med en liten vickande knopp i toppen var stationsföreståndare Hedblom i egen hög person. Och så poliserna, de var tre stycken och alla hade uniform. Bobby stannade på steget, stod ett ögonblick som fastnaglad i dörren. Allt var så stilla och överkligt som om det frusit till is, han blev själv orörlig för några sekunder.

Ingången till kassavalvet var inklämt mellan väggen och den breda hyllan för paket och skrymmande försändelser. Och Bobby såg det strax — det gapande hålet i den grå kassaskåpsdörren, den uppflähta plåten, de sargade kanterna, isoleringen i fransiga tussar. Den tunga dörren stod öppen, innanför lyste de starka lamporna i ett gapande tomrum.

Kassavalvet var länsat. De hopbuntade sedelpackarna, de små läckra tygpåsarna med växelmynt, frimärksrullarna, värdepapperen, allt var borta. Det kändes som en knuten näve rakt i magen, som ett häftigt illamående, golvet

vickade till som en gunga och Bobby tyckte att han tappade balansen. Han tog några plötsliga snubblande steg in i rummet — och försteningen var bruten. Alla vände sej på en gång mot honom och stirrade som om de såg en vålnad. Nu fanns ingen plats för de vanliga kommentarerna och tråkningarna, tystnaden var kompakt. Men ögonen såg och noterade; Bobbys bleka ansikte, hans rädda ögon och gapande mun.

Och hans högra handled, det klumpiga bandaget syntes tydligt under den blå tröjärmen.

”Så Falk är äntligen här, det var på tiden. Var det inte Falk som hade vakten i går kväll och lämnade ut värdet? Du måste ha varit den sista här på posten ... Vad har du att säga?”

Det var Blomman som långsamt vände sej mot sin yngsta och tillfälliga postiljon med sin fråga. Det var en naturlig fråga, ändå lät den som ett hot, nästan en anklagelse.

Bobby svängde sin högra arm bakom ryggen, instinktivt gömde han sin skadade handled för alla nyfikna blickar.

2

I går, efter middagen ...

Tanken klibbade fast vid honom som ett kladdigt tuggummi. När han försökte skaka det av sej och flytta det utanför sej själv fanns det där ändå, en liten nålfin yta häftade sej fast och skavde hela tiden.

Det var som vanligt, hela familjen samlad framför tv:n, kaffe och en sorts kletiga kakor som Agneta haft med sej, whisky i faderns glas och ett tågrån i bildrutan. Och hela tiden gnagde det i skallen på honom; Värdet? Vad blev det av värdet? Den grå postsäcken med blågula ränder och det röda sigillet hängde som en tyngd över honom.

Bobby hade haft vakten, han hade farit runt och tömt lådorna på eftermiddagen, han hade sorterat utgående post och lagt i säckarna, han hade fått värdet av kassörskan när hon avslutade och stängde luckan. Sen väntade han på postbilen från stan, den skulle ta alltsammans, det var fyra säckar med paketen. Men hur blev det med värdet? Han hade talat i telefon med Jenny just när bilen kom, han hade lagt ner luren några minuter medan han grejade det, sen hade han pratat en stund till innan han låste och gick hem till middagen.

Hur hade han hanterat värdet? Han hade ingen tydlig minnesbild av det, det måste ha kommit med av bara farten. Dessutom — chauffören skulle väl inte farit igen utan att ha förvissat sig om att han fått värdesäcken också, den var det viktigaste ... Men ändå, i en vrå nånstans i Bobbys huvud — och nere på posten också kanske låg den där säcken kvar.